

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— 'Αντί να τόν κάνεις, ελε, να προφητεύει τόσες ανοησίες, γιατί δέν τόν παρακαλείς να μου δείξει πού είνε κρυμμένος ο θησαυρός τού Λαντρώ;

— Δέν θ' άπαντούσε, ελε η Φρέα. Τό μόνο πράγμα πού λέει όταν τόν ρωτάω τίποτε σχετικό μέ σένα, είνε ότι θ' άποθ...

— Σώπα ! τή διάκοψη ο Βρινδινός χτυλώντας τό πόδι του. Μήπως και γιά σένα δέν προφήτευσε, εδω και δέκα χρόνια, ότι θα πεθάνεις στην κρεμάλα ;

— 'Ο πετεινός δέν ελε ποτέ ψέμματα ! άπάντησε η γρηά μ' έπισημότητα. Γρήγορα η άργά θα καταστραφείς, Ματθαίε, παιδί μου, και γρήγορα η άργά κ' έμένα θα μέ κρεμάσουν !

— Να σε κάνουν, μάγισσα ! φώνησε ο Βρινδινός τού όποιου η μανία ελε φτάσει στο ζηνίθ, και μακάρι να μπορούσα εγω ο ίδιος να τό κάνω αυτό !

— 'Οχι, παιδί μου, όχι. 'Εσύ δε θ' άπολάφεις αυτή τή χαρά. 'Εσύ, είνε γραμμένο να πεθάνεις πρώτος, άγαπημένο μου παιδί. Θα πεθάνης, άπελιτισμένος, γυνίος, καταδικασμένος ! Τ' άκους καλά ! Θα πεθάνεις φ τ ω χ ό σ !

'Ο Βρινδινός ύψωσε τό χέρι του κ' όρησε. 'Ωστόσο όμως συγκρατήθηκε και ελε σπρίγγοντας μέ δύναμη τό χέρι τής μητέρας του: — 'Ωστόσο είμαι πλούσιος ! Είμαι πλούσιος σαν πρίγκιπας, σαν αυτοκράτωρ ! 'Αν μέ κλέψουν έσύ θα μέ προδοσεις, μάγισσα τού διαβόλου. Και τότε μήτε τό σχοινί, μήτε μέ τό παλούκι, μήτε μέ τή φωτιά θα φοφήσεις...

Και λέγοντας αυτά ο Βρινδινός, άφησε τό δωμάτιο και πήκε στο διπλανό. Ελε άνάγη να ήσυχώσει βλέποντας τό χρυσάφι του.

Ελε νυχτώσει πιά. Τή στιγμή εκείνη μ' άστραπή έκθαμβωτική φώτισε τόν ούρανό κ' άμέσως κατόπιν άκούστηκε ο κρότος τού κεραυνού. Ραγδαία ή βροχή άρχισε να πέφτει άπάνω στα κεραμίδια.

'Η γρηά πήρε τή ρόκα τής κ' άρχισε να γνέθει, όταν άξαφνα ή πόρτα τού διπλανού δωματίου άνοιξε πάλι μέ κρότο.

'Ο Βρινδινός παρουσιάστηκε πελιδνός, τρέμοντας και κοιτάζοντας πίσω του σα να τον κυνηγούσαν.

'Όταν εξήγωσε στη μητέρα του έπεσε τρέμοντας σε μία καρέκλα, ένω τα δόντια του έτριζαν.

— 'Ενα φως ! άρθωσε μέ δυσκολία. Είνε πολύ σκοτεινά εκεί μέσα... και... και...

'Η γρηά σηκώθηκε κ' άναψε ένα δαυλί από ρετσίνα κ' έπειτα κύτταξε μ' έκπληξη τό γυίο τής τού όποιου τό περίτρομο πρόσωπο προκαλούσε φρίκη.

'Η μόρα ελε μανιάσει έξω. 'Η βροχή πού την συνάδευε και χαλάει έπεφτε σα χείμαρρος, οι άστραπές διεδέχοντο ή μία την άλλη και οι κρότοι των κεραυνών συντάραζαν τό σπίτι από τα θέμεια ως τή στέγη.

'Ο Βρινδινός, στο φως τού, δαυλού, αναθάρρησε κάπως κ' έρριξε τα τρομαγμένα βλέμματά του γύρωτρω, προσπαθώντας να χαμογελάση.

— Δέν είνε τίποτε, τραύλισ σκουπίζοντας τόν ιδρώτα του. 'Εκει, καθώς έλαμψε μ' άστραπή είδα... και μάλιστα έννοιασα στα δάχτυλά μου...

Μά δε μόρεσε να συμπληρώσει τή φράση του κ' άρχισε πάλι να τρέμει.

— Τι είδες ; τόν ρώτησε ή Φρέα πού άρχισε να γελά θλιβερά. Μήπως είναν οι δύο μου ύπότροφοι πού σε τρώμαξαν τόσο...

— 'Ωστε αυτό είναν ; Και γιατί δε μου τόλεγες από πρίν ;

— Μπα ! μήπως είνε ή πρώτη φορά πού έχουμε στο σπίτι τέτοιους ξένους ;

— Ναί... άλλα έτσι όπως τους είδα... στη σκοτεινιά... μ' αυτό τό κοσμοχαλασμό !..

— Φοβιταίρης πού είσαι ! έλα να δεις τώρα τους ύποτρόφους μου στο φως ; δέν τους πούλα λιγώτερο από εκατό φιορίνια τόν ένα...

— Εδώριστώ ! εύχαριστώ ! είσε ο Βρινδινός και τολήγνε στο μανδύα του πρέπει να φύγω ! άσθενής μου μέ χρειάζεται κ' άν μάθαιναν τα κορίτσια πως λείπω...

Μιά τρομερή βροντή διάκοψε τα λόγια τού Βρινδινού και συγχρόως ένα κύμα βροχής πού τόρεσε ο άνεμος μέσα από τό άνοιχτό παράθυρο καταλημνύρισε την αίθουσα.

Τότε ή Φρέα έκλεισε τό παράθυρο έτσι πού ο άνθρωπος ο όποιος άφογκραζότανε άπ' έξω να μή μπορεί πιά να τους άκούει.

IV

Συνεδρίασις άλεκτρομαντείας.

'Ο άνθρωπος πού ελε παρακολουθούσε τό Βρινδινό και ελε σταθεί παραμυθεύοντας κάτω από τό παράθυρο τού σπιτιού του δέν είναν άλλος από τό Στέφανο τό Στραβοχέρη,

τόν έρωτευμένο μέ την Μαγδαληνή, πού μέ τόση άποτυχία ελε άποπειραθεί να κρεμίσει τόν δόν Διάζ.

Παγωμένος, βρεγμένος ως τα κόκκαλα, τυφλωμένος από τις λάμψεις των άστραπών, φαινόταν εκείνη τή στιγμή έλεινός και τρισσαθλιός. Σ' αυτό συντόλυσε πάλι και ή ναπή άόμη πλγή τής τρεμοσής γροθιάς πού τού κατάφερε ο Πλουσέτ.

'Ωστόσο, παρ' όλα τα παθήματά του τό μίσος έδηλητηρίαζε την καρδιά του.

Δέκα μέρες τώρα, έκανε χίλια δυό σχέδια έκδικήσεως.

Μά αυτός καθώς είναν κακός, φτωχός και τόν ύπάρβλεπαν οι τίμοι άνθρώποι, τι μπορούσε να κάνη έναντιον άνταρταστού εύπολόητου πλουσιού, ώραίου και έκλεκτού τής καρδιάς τής Μαγδαληνής ;

'Η σκέψη αυτή τόν έβασάνιζε. Και έπειδή δέν εύρισκε σε πούον άγιον ν' άπερωθεί τράβηξε προς τό διάβολο πού τόν αντιπροσώπευε ή μάγισσα ή Φρέα.

'Αλλά καθώς πήγαινε προς τό σπίτι τής, άντελήφθη και τό Βρινδινό να πηγαίνη προς τα εκεί κ' άμέσως όσα λεγόντουσαν γιά αυτόν στην Τουρραϊνή ήσαν τό μυαλό τού Στραβοχέρη.

Μιά δυνατή περιέργεια τόν έπιασε τότε κ' τι διηγήθητ' αμε πώς ο Στραβοχέρης, άφοι βεβαιώθηκε να κάνη έναντιον άνταρταστού Βρινδινός, προσεπάθησε να κλέψει τα μυστικά τής μητέρας και τού γιου.

'Η λέξη «χρήματα» είναν ή πρώτη πού έπεσε στ' αυτιά του. Δέ χρειαζότανε ν' άκούση περισσότερα γιά να καρφωθεί στη θέση του, άκούοντας, μη αισθανόμενος τους χειμαρρούς τής βροχής πού έπεφταν άπάνω του. 'Επειτα άκουσε τό όνομα τής Μαγδαληνής, άλλα, δυστυχώς γι' αυτόν, οι συνδιαλεγόμενοι, χαηλάσαν άμεινη τή στιγμή τή φωνή τους και δε μόρενε να καταλάβει και μεγάλα πράγματα, μέχρις ότου άρχισε ή φιλονεικία τής μητέρας και τού γιου και άρχισαν πάλι να φωνάζουν.

'Ο Στέφανος Στραβοχέρης άκουσε τότε τή φράση πού ελε ο Βρινδινός: «Είμαι πλούσιος σαν πρίγκιπας, σαν αυτοκράτωρ !» και συνδυάζοντας αυτό μέ μερικά άλλα άποσπάσματα τής συνδιαλέξεως πού άκοιζαν τ' αυτιά του, κατάλαβε ότι βρισκόταν εκεί κοντά του, δυό βήματα μακριά του, μεγάλες ποσότητες χρημάτων, πού τα φύλαγε μιά γρηά ένενήντα χρόνων.

Μιά τέτοια έξαψη άποκάλυψε τόν έρριξε, φυσικά, σε βραθείς σκέψεις, από τις όποιες τόν έκανε να συνελθη ο κρότος τής έξωπορτας, πού την έκλεισε ο Βρινδινός φεύγοντας από τό σπίτι.

'Ο Βρινδινός μόλις βρήκε έξω, άρχισε να τρέχει και σε λίγο έξαφανίστηκε. Βιαζότανε να γυρίσει στον άσθενή του.

'Η Φρέα ελε μείνει τώρα μόνη τής.

'Αλλά ο Στραβοχέρης περιμενε άκόμα ένα τέταρτο τής ώρας και άφοι έπέρασε αυτό, χτύπησε μ' ένα ξεχωριστό τρόπο τό παραθυρόφυλλο.

'Αμέσως ή φωνή τής Φρέας άκούστηκε άγρια και στριγγή. Τόν έβριζε πού την ένοχλούσε τέτοια ώρα και τού έλεγε να έξακολουθήση τό δρόμο του.

'Ωστόσο ο Στραβοχέρης ελε τόνομά του και μέ τα χείλη του κολλήμένα στην κλειδιονία τής έξώπορτας, ίκέτειε τή Φρέα να τόν δεχθη. Είξερε, τής έλεγε, ότι ή ώρα είναν περασμένη, άλλα έπρόκειτο να τή συμβουλευθεί γιά πράγματα τόσο σπουδαία, ώστε ή καλή του φιλη θα έκανε μιά συγκατάβαση στις συνήθειές τής και δε θα τόν άφησε να γυρίσει άπρακτος μέ τέτοιο καιρό.

Σ' όλ' αυτά τα ώραια λόγια ή Φρέα άπαντούσε μ' ένα ξερό όχι και ή συζήτηση θάπαινε έτσι άτέλειωτο μάκρος, άν ο Στραβοχέρης δε σκεφτότανε να τής πη ότι τή. φέρνει και μιά μποτίλια ρακί πράγμα πού είξερε πως είναν ή άδυναμία τής.

Τότε ή Φρέα, χωρίς άλλες κουβέντες, τόν έμασε μέσα.

— Μό την πίστη μου ! ελε ο Στραβοχέρης νινάζοντας τα μουκαμένα ρούχια του, δε φανταζόμουν πως θάδουν τόσο δειλή τή νύχτα !

— 'Εγώ δειλή ! δε μέ ξεείσε διόλου, φίλε μου ! άπάντησε ή γρηά μ' ένα φοιχτό χαμόγελο. 'Αν και είμαι γρηά δε φοβάμαι ούτε τό θεό, ούτε τό Διάβολο κ' άκόμα λιγώτερο τους άνθρώπους.

Κι άνασηκώνοντας μέ περηφάνια τα μακία τής, έδειξε γρηά μ' ένα φοιχτό χαμόγελο, ίσχνά και μαύρα, πού τα νεύρα τους έξείχαν.

— Χα ! Χα !.. αυτά είνε γερα άκόμα ! έπρόσθεσε δείχνοντας τα χέρια πού στην άκρη είναν όπλισμένα μέ γαυρά νύχια. 'Εχθές άκόμα έφρα άπο μιά λεύγα άπόσταση ένα φορτίο, πού θα είναν δυό τρεις φορές πιό βαρύ από σένα, μικρό μου.

'Ο Στραβοχέρης, σα δασαρεστημένος, ελε μέσα του :

('Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΩΡΟ

'Εκτός τού κανονικού είκοσιτετρασέλιδου — πανηγυρικού φύλλου τού «Μπουκέτου» πού θα κυκλοφορήση την Μ. Πέμπτην, ή διεύθυνσις τού περιοδικού άπερασίσε να έχδώση χάριν των πολυπληθών άναγνωστών του και ένα έκτακτον, πανηγυρικόν, είκοσιτετρασέλιδον τεύχος τού «Μπουκέτου» πλήρες ύπερόχου Πασχαλινης ύλης και καλλιτεχνικών έγχρώμων εικόνων.

Τό φύλλον αυτό θα κυκλοφορήση την ήμέραν τού Πάσχα εις 50 χιλ. άντιπύκτων.

Δέν πρέπει να μείνη οικογένεια πού να μή τό άποκτήση...

Δέν πρέπει να μείνη νέος ή νέα πού να μή τό χαρή και να μή τό άπολαύση...

Τό άκόσμος έπόμενον φύλλον τού «Μπουκέτου» θα κυκλοφορήση κανονικός την Πέμπτην τής έβδομάδος τού Πάσχα.